

Om dagen kunde jag snappa upp felsägningar och felläsningar, om natten kom särpräglade ordsammanställningar som jag inte visste vad de betydde men som klingade starkt mot min okända resonansbotten. De kunde komma fram på natten då jag inte censurerade mej utan lät galningen inom mej husera fritt. Jag gillade när det ociviliserade trädde fram och sparkade undan det slätstruket vattenkammade. Sen, då de nya ordkombinationerna var funna fick det morgonkyligt abstrakta hos mej träda fram och leta reda på något som de kunde betyda.

Ständigt var jag på jakt efter egendomligt formade meningar och otidsenliga fakta. Otidsenliga – eftersom det var viktigt för stämningen att material från vår tid hölls undan. Jag skummade litteratur från 1800-talet och början av 1900-talet i ämnen som grottforskning, språk, uppträdande i societeten, primitiva folk, epileptiska förnimmelser, utdöda djurarter, ekonomi, spindlar, våra torvmossar, botanik, ålens vandringar, tundran och taigan, jordens gravitation, sjukdomstillstånd hos svin ("bliva de dräktiga inträda krampstillstånd").

I en äldre dansk fysikbok hittade jag en passage om centrifugens "svingningar", så läste jag material från krigsmakten om kärnvapen och böcker om alla varelsers fortplantning samt citerade livräddningsbroschyrer – "Det liv man räddar kan vara ens eget". Fann texter om folkliga föreställningar – "besvansade vilda, främmande små djur har infekterat sädesvätskan". Lånade rytmen i Gud som haver och hittade "tussmörker" hos Linné.

Uttrycket heterozygot använde jag inte i dess ärftlighetsbetydelse utan emedan det isade när det kom i beröring med ord som "ensamstående" och liknande. Här och var laborerade jag nog annars med rationella förklaringar inför mej själv. Men till största delen var det nog så att orden och meningarna som jag valde ut svarade mot ett dolt facit inne i mej. Om det mesta gällde vidare att ju mer olitterärt desto bättre för mitt ändamål.